Ч. 100 (12.466). Львів, пятниця 9. травня 1930. Vbusłowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, ІІ. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Позичкові можливости і неможливости.

Львів, 8. травня 1930.

Між передсвяточними енунціяціями польських провідників з усяких ділянок життя заговорили також два міністри господ. ресортів: Квятковський і Матушевський. Оба вони розкрили у святочних ґазетних числах майбутні гороскопи господарської ситуації в Польщі. Річ ясна, що сьогодні оптимістичні заповіді не зворушують уже нікого, тому то й оба ці керманичі господарського життя в державі стримувалися від сипання обіцянок по зразкам попередників. Вони навіть зазначували, що не хотілиб виголошувати пророцтв. Але годі їм було ширити й песимістичні настрої і тому треба було зазначити, що — мовляв — йдемо вже до кращого, очевидно, завдяки теперішньому урядові.

Одначе між нічим врештою незамітними передсвяточними настроєвими енунціяціями були і слова, які зробили на декого — як це видко з польської преси — навіть добре враження. А саме: мін. Матушевський сказав, що зовсім не бракує урядові заграничних позичкових оферт, та що він має надії на доплив довгоречинцевого кредиту до Польщі. Лише позички — додав він — мусять бути на відповідаючих нам умовах.

Очевидно, кожному інтересно булоб знати, які саме ці позичкові оферти, чому їх досі у таких скрутних часах не береться і чому Девей, цей впливовий муж на чужих фінансових ринках, не зробив досі для Польщі нічого такого, щоби можна було вже приняти ці оферовані позички. Мін. Матушевський не пояснював цього близше. Тому самі пробуймо собі це якось пояснити. Зачнім від нотування позичок поодиноких держав на заграничних ринках, бо ці нотування є викладником обективної дійсности та настроїв, прихильних або неприхильних.

Головним показчиком у цьому напрямі є Америка, бо саме вона уділює сьогодні ґро позичок, а головним світовим центром нотувань цінних паперів є Ню-Йорк. Там нотують тепер найбільшу звишку французької позички, бо в січні 1929 р. була вона нотована на 107.57, а в січні 1930 р. 113.60 і дійшла у березні до 117. Дуже добре й устабілізовано держиться позичка Чехословаччини, в останніх часах виказує навіть звишкову тенденцію. В січні 1929 р. виказувала 110, у січні 1930 р. також 110, а в березні 1930 — 110.69. Німецька позичка стоїть весь час майже рівно, бо в січні 1929 р. 106.86, у січні 1930 р. 106.78, а в березні 107.81. Усі ті позички мають велике заінтересування та попит, особливо по деякому ослабленні господарських імпульсів в Америці. А польські позички?

Так звана стабілізаційна позичка виказувала 1. січня 1929 р. 87.96, відтак почалася знижкова тенденція аж до американського краху в листопаді і тоді позичка виносила 79. Після краху попит за нею знов дещо зріс, так що 15. III. 1930 р. дійшла до 84.13 а 6. V. 84.75. Дещо краще трималася т. зв. позичка Дільона. У листоп. 1929 р. була вона найнижча, виносила 88.08, від цього часу почала при безупинних ваганнях дещо зростати, а в кінці січня 1930 дійшла до 92.25 і знов серед безупинних вагань піднеслася до 95.

Як бачимо з порівнання з позичками інших держав, то курс польських позичок найслабший і пласування нових позичкових паперів не найшло би належного попиту, а вже безумовно викликало би ослаблення попередніх. Очевидне, що значна кількість попередніх позичок була підтримана в Америці самою польською еміґрацією, а еміґрація вже ними пересичена. Це явище знижки курсу бачимо і тут у краю, бо ось на саму вістку про намір уряду випустити нову інвестиційну позичку курс попередньої зараз таки на варшавській біржі обнизився. Чи серед таких обставин можуть бути позичкові оферти, про які говорив мін. Матушевський, корисними для краю і для населення Польщі, кожний сам собі скаже. Тому й не диво, що мін. Матушевський додавав у своїх виводах застереження, що уряд скористав би з них на відповідних умовах. А може направду прийдуть ці добрі умови?

Оцінюючи позичкові можливости по дорожні гроша, зглядно по висоті дисконтової стопи в поодиноких краях можна би думати, що сьогодні саме до Польщі повинні би вливати льокати якнайобильніше.

Бо ось з днем першого травня обнизили західні держави знову відсоткову стопу. Францiя з 3 проц. на 2.5 проц., Америка і Анґлія з 3.5 проц. на 3 проц., Голяндія затримує покищо 3 проц., а Польща має відсоткову стопу аж 7 проц. Льоґічно виходить, що заграничним грошевим ринкам повинно виплачуватися льокувати свої капітали саме в краях з високою процентовою стопою, отже й у Польщі. На цьому й покладають деякі польські круги свої надії. Але колиб ця льоґіка надій була правильною, то заграниця повинна би прийти сюди з капіталом ще радше, беручи під увагу вуличну дисконтову стопу, яка є втроє, а то у четверо вища від офіціяльної. Ці льоґічні надії, заводять, коли взяти під увагу, що крім охоти до заробітків є ще страх перед стратами. І саме цей страх спиняє всупереч надіям усякий доплив чужих капіталів навіть на такі високі відсотки.

Сьогодні не є тайною, що і в Польщі є вже в банках готівкові гроші, бо з упадком госп. життя і цієї грошевої мізерії починає бути в банках за багато і тільки наслідком непевности до клієнтів дисконтова стопа тримається ще штучно на такій висоті, без подажі і попиту. Але капітал не може лежати нечинно. Він мусить і в Польщі вийти у світ, потаніти без огляду на те, що буде попадати може й у непевні руки. Цього саме найбільше боїться і краєва фінансієра і заграниця, а тому не льокує тут своїх капіталів навіть на такі високі відсотки. Колиж хотілаб льокувати, то в такому випадку застерігає собі дуже великі забезпечення на таких умовах, які мін. Матушевський називає невідповідаючими для держави.

М. Творидло.

Велика побіда буковинських українців.

У короткій замітці ми повідомили вчора про побіду д-ра Василя Дутчака в доповнюючих парляментарних виборах у черновецькому повіті. На 37.373 голосів, що впали на 4-ох кандидатів, д-р Василь Дутчак отримав 16.161 голосів, причому на 5.488 голосів більше, ніж д-р Ілія Бачинський, кандидат урядової партії нац.-цараністів, і на 8.363 голосів більше, ніж Еміль Сокор, за яким вели кампанію м. ін. пресові орґани посла Кракалії. Ці цифри доказують найкраще розміри побіди д-ра Василя Дутчака. Однак це не його особиста побіда, а побіда українського національного табору на Буковині.

Побідила вперше українська справді незалежна національна кандидатура, яка виринула виключно з міркувань над інтересами самого лише українського народу, без ніякого втручання чужонаціональних чинників і без ніякого компромісу з якоюнебудь партією того румунського народу, який поширивши завдяки побіді союзників свої державні границі на українські етнографічні землі, виявив у відношенні до українців лише найвищу нетолеранцію і заборчість. Зголошення самостійної власної української кандидатури було проломанням дотеперішньої, витвореної вже в Румунії, „традиції"—іти в хвості румунських партій. Побіда цієї кандидатури, це вже наявний прояв великої і правдивої національної свідомости і громадської зрілости мас. Від проведення одного незалежного посла до букарештенського сойму доля буковинських українців багато не зміниться. Але факт переведення його може стати переломовим моментом у психіці українських мас у Румунії, які можуть поволі витворити таку орґанізаційну силу і такі цінности, що ціле тамошнє українське життя попливе іншим, ширшим, річищем. Буковинські українці самі свідомі цього. Ось як черновецький „Час" витає побіду д-ра Василя Дутчака:

Вчорашнього дня здав український нарід у Румунії іспит своєї політичної й національної свідомости. Помимо погроз і брудної аґітації чужих та хрунівської роботи своїх проти особи укр. кандидата, нарід пішов так, як йому диктувала його совість і національна честь.

„Він віддав свої голоси на свойого українського кандидата, бо знав, що цим має він доказати своє істнування, своє право на національно-культурний розвиток.

„Вчорашнім голосуванням убито раз на завсіди леґенду „учених і півучених", що в Румунії „нема ніяких українців, а тільки румуни, що забули свою мову".

„Вчорашнім голосуванням доказав український нарід, що він не дасться більше ловити на всякі обіцянки, жадає прав української мови у школі, суді й адміністрації.

„Український нарід провадить великий процес за своє істнування..."

В дальшому „Час" запевняє, що висунення кандидатури д-ра Дутчака не було пустою протирумунською демонстрацією і що політична українська тактика в Румунії буде далі та сама, що досі. Як ми вже зазначили, до політичної тактики наших земляків у Румунії не мішаємося. Радіємо з їх морального й орґанізаційного унезалежнення від чужинців. Раділи би ще більше, коли би остання побіда буковинських українців найшла відгук в українській частині Бессарабії, яка все ще спить камінним сном.

„Контрреволюція" в Одесі.

„Комуніст" подає, що в Одесі викрито нову українську орґанізацію самостійників, в склад якої входили залізничники і б. старшини армії У. Н. Р. На чолі орґанізації стояли Остапчук і Шапаренко, а прихильники цеї орґанізації були навіть серед робітників професійних союзів. Досі арештовано 25 членів цеї орґанізації. „Комуніст" виразно зазначує, що метою цеї орґанізації була самостійна Україна.

Антианґлійський рух в Африці.

З Капштаду подають, що в Урчестері в південній Африці тубильці напали на анґлійську поліцію і вбили одного старшину а двох поліцаїв ранили. Вечером на вулицях були поважні бої між поліцією і населенням. Також в інших містах анґлійських кольоній в Африці замітні антианґлійські заворушення. З Капштаду вислано новий відділ війська до неспокійних міст.

Протирелігійна боротьба в СРСР.

„Безбожник" подає, що в Сталінгородській окрузі товпа віруючих напала на комуністів, що кермували справою засівів і побили їх. В селі Малороси біля Омська арештовано священика за антикомуністичну промову в церкві. Вплив цього священика довів до повного упадку сільської комуни „Червона Гора". В селі Купцево під Москвою член церковної ради застрілив комуніста Ґорочкова. Вбивника розстріляно.

За відродження народу.

Про вагу пластового виховання серед молоді і цілої суспільности.

IV.

Як відомо, в самім Львові має пластовий улад біля тисячки членів, а саме з кругів шкільної або ремісничої молоді, хлопців і дівчат, що при всяких громадянських нагодах маніфестують прилюдно своє істнування. А в цілім краю маємо понад три тисячки пластунів. Певно, що в порівнанні до загального числа нашого населення є це невелика скількість. Але коли зважиться, що та горстка є по словам евангелія „здоровою солею" нашої землі і „квасним тістом", що з кожним роком розпирається, поширюється й обіймає щораз дальші круги, то можемо вірити, що праця пласту принесе небаром справді поважні успіхи і причиниться до нашої кращої будучности.

Слабше йде робота пласту на селах, хоч там йому дуже раді. Це тому, що пластовий улад не має засобів, аби удержувати по всіх повітах фахових інструкторів, котрі конечні для тревалого переведення діла. А вже ті нечисленні села, в котрих сільська молодь завела у себе пластові правила — який гарний вид представляють вони нині! Молодь їх чесна, твереза, трудяща, ощадна, шанує себе і чуже добро, поважає старших і розуміє свої обовязки як на тепер, так і на будуче. Коли це покоління підросте і візьме там керму, то можна собі уявити, якими гарними стануть ті громади і які порядки заведуть нові люди у себе та який напрям дадуть усьому громадянському життю! З уваги на те можна справді боліти, що ця відроджуюча робота йде по селах з наведеної причини так поволи.

V.

Одначе, не зважаючи на такий красний напрям, праця пласту стрічається з ріжних сторін з усякого роду трудностями. Найперше ставиться до неї досить неприхильно теперішня влада. Львівське воєвідство відкинуло тричі пластовий статут, а рекурс до міністерства лежить у Варшаві вже півтора року неполагоджений. На Волині уважається пластовий улад нелегальним і наче конспіративним та карається гостро. В наших гімназіях є він у більшій части недозволений, так, що кращі ученики можуть бути там лиш симпатиками пластового уладу і з власної волі сповняти його правила. Лише в деяких гімназіях позволяють на пластовий гурток, але без звязку з іншими, що моглоб підносити їх духа та надати їм більше організаційної ціпкости. Здається, влада побоюється, аби ті гуртки не прибрали військового характеру, як це ведеться в подібних польських шкільних установах. Але це побоювання нестійне. Наш пластовий улад має тільки моральне відродження своєї суспільности на меті і з довершенням цього діла уважає своє завдання сповненим. Все інше належить до будучности.

Жаліємо також, що і львівська Ставропігія, котра клала довго великі заслуги для піднесення нашої церкви й народу, відмовила тепер кількох кімнат для цеї гуманної праці. Але щодо цього повторив би я приповідку: що нема нічого злого, що не вийшлоб на добре. По цій відмові піднесено у нас клич, щоби постарати для пласту окрему домівку, де він міг би розвинути свою працю краще і в ширших розмірах. І з цим ділом треба таки поспішити, аби така хосенна праця не спинялася.

VI.

Значіння пласту для морального відродження признав перед роками наш Преосв. Митрополит, відступаючи під пластові табори значні площі в Підлютім і на Соколі (біля Підлютого), придіяючи потрібний матеріял на їх будову та позволяючи уладжувати їх у забудуваннях санаторії в Підлютім. А тепер повинна піднятися вся наша суспільність. Я, священик, як педагог і громадянин ставлю в нинішніх суспільних ділах роботу коло відродження народу на першому місці. А мотивую це коротко: коли переведеться відродження народу, тоді піде в нім уся культурно-освітня праця скоро й легко; з гнилим-же організмом „всуе трудишася зиждителі", надармо будуть трудитися всякого роду будівничі.

За цим повинно постояти все наше громадянство і щедрими дарами причинитись до негайного здвигнення пластової домівки не лиш у Львові, але й по інших більших містах краю. Ще є у нас досить людей, що мають трохи мамони! Не возьмуть її чейже зі собою на другий світ, а в руках наслідників може й не повернеться вона по їх волі... Тому нехай не спиняються і віддадуть достойну часть на відродження свого народу! Інші нехай докинуть те, на що їх стати. Всі ті дари стануть добрим зерном, з котрого виросте велике дерево, що осінить усю нашу батьківщину і принесе для неї пребогаті плоди.

У Львові, в день Благовіщення р. 1930.

Проф. о. Александер Стефанович.

Православні справи.

Кандидат на волинського епископа.

У пошуканці за кандидатами на окремого волинського православного епископа (тепер номінально волинським епископом є митрополит Діонизій, одночасно епископ холмсько-варшавської дієцезії), вищі православні духовні, — а ще більше, здається, польські урядові кола пригадали собі архієпископа Панталеймона Рожковського. Арх. Панталеймон до 1922 року займав поліську епископську катедру. Втратив її наслідком свого спору з митрополитом Ґеорґієм на ґрунті відношення до справи автокефалії Православної Церкви в Польщі: еп. Панталеймон був проти автокефалії, стоючи за дальшою залежністю православних дієцезій в Польщі від московського патріярхату. Мабуть в нагороду за таке становище патріярх Тихон надав епископові Пантелеймонові чин архієпископа; титул цей, спершу митроп. Ґеорґієм не признаваний, згодом був Святим Синодом у Польщі затверджений.

За непризнання автокефалії Православної Церкви в Польщі арх. Пантелеймон був засланий до Мелецького монастиря, де проживав 8 літ, останніж два роки перевів у Дерманському монастирі. Неґативне відношення арх. Панталеймона до справи автокефалії Прав. Церкви в Польщі тим цікавіше, що сам арх. Пантелеймон Рожковський по національности — поляк і польський громадянин, а чейже відомо, що автокефалія Православної Церкви в Польщі, себто зірвання її орґанізаційних звязків з Москвою, лежало дуже в інтересі польської державної політики. Мимоходом кажучи, право польського громадянства арх. Пантелеймона перешкодило його виселенню поза межі Польщі, чого домагався митроп. Ґеорґій.

Нинішні переговори з арх. Пантелеймоном вказували би на його помирення з православною митрополичою курією. Як повідомляє „За Свободу" арх. Пантелеймон має в найближчому часі приїхати до Варшави, де замешкає у митрополичому домі. Арх. Пантелеймонові запропоновано заняти волинську епископську катедру під умовою „покаяння" та признання автокефалії.

Для православних українців найважнішою справою є відношення кандидата на волинського епископа до українського народу та питання відмосковлення Православної Церкви. Щиро кажучи, польська національність арх. Пантелеймона Рожковського та його попередня привязаність до московського патріярхату не є особливо корисними рекомендаціями стати духовним пастирем

Масарик про більшовиків

(Т. Масарик: „Світова Революція".)

Недавно була вже поміщена в „Ділі" рецензія на цю книжку, що в українськім перекладі Миколи Саєвича появилась накладом нашої рухливої видавничої кооперативи „Червона Калина". Книжка ця великого чеського державного мужа, політика та вченого професора-фільософа заслуговує на знайомість з нею куди більше, як чимало інших споминів та історичних причинків з часів світової революції.

В 1918 р., коли більшовики були вже при владі, перебував Масарик саме в Росії і на Україні — та старався усіми силами перевести утворені там чеські леґіони на захід і в тій цілі переговорював довший час з більшовиками. У звязку з тим дає він спокійну оцінку більшовизму, яку наведемо тут з деякими скороченнями, у тій думці, що вона повинна бути для нас цікава головно тепер.

Я обсервував робітничий і соціялістичний рух давно по цілій Европі і у нас у краю, так повстала моя критика марксизму. Займаючися студією Росії, я слідкував від самого початку за напрямом Леніна; потім приїхавши підчас війни до Петрограду, я обсервував початки його революціної пропаганди. Потім під більшовицьким режімом я прожив майже пів року, бачив його в зародках і слідкував за його розвоєм.

„Не місце тут спинятися довше над питанням більшовизму; скажу про нього лише стільки, скільки потрібно до вияснення мого становища супроти нього. Що до прінціпу, то я не уважаю комунізму соціяльним і соціялістичним ідеалом, якщо під комунізмом розуміти безоглядну господарську і соціяльну рівність. Нормальний, політичний і соціяльний стан суспільности не можна здійснити без сильного індивідуалізму, то є без вільної ініціятиви одиниць, а в практиці означає це такий режім, що уможливлює розвиток ріжних індивідуальностей, під фізичним і духовим оглядом не однаково вивінуваних природою. Одиниця найкраще може ужити своїх власних сил і сил свойого окруження після власного осуду; якщо про чоловіка рішає другий чоловік і його провадить, є небезпека, що не використає як слід і вповні всіх сил провадженого. Це видно всюди, а в політиці видно це у всіх формах влади, де розвинувся сильніший централізм; а комунізм є саме централістичним. Особливо централізм більшовицький є дуже строгий; є це режім абстрактний, дедукований з тези й насильно реалізований; більшовизм є абсолютистичною диктатурою одної особи та його помічників; більшовизм є „непомильний" і інквізиторський і якраз тому не має з наукою і науковою фільософією нічого спільного; наука, так як і демократія, без свободи є неможлива.

Я уважаю, що демократія послідовно і як слід проведена, демократія не лише політична, але й господарська і соціяльна є суспільним станом найбільше відповідаючим і бажаним для нашої доби і на доволі ще довге майбутнє. Господарський і соціяльний капіталістичний режім є не досконалим задля своєї односторонности; капіталізм, що правда, уможливлює багатьом індивідуальну ініціятиву, підприємчивість і творчість, зате розподіл витворених вартостей, користування ними не кермується продукційними здібностями, тільки правилами присвоювання чужої праці та її здобутків. У практиці демократія означає стерпиму нерівність, нерівність якнайменшу і яка постійно зменшується.

В 1917 р. Ленінові не йшло властиво про здійснення принципів і ідеалів комунізму в Росії, тільки про використання Росії до того, щоби ці ідеали здійснити, або бодай їх прискорити в Европі. Про це Ленін частіше висказував свою думку; але він помилявся, а саме в тім, що мав неправильний погляд щодо стану Европи як і щодо стану Росії. Його фільософія історії була невірна. Вже Маркс і Енґельс помилялися в свому сподіванні та пророкуванні дефінітивної революції; Ленін і його прихильники не далися тим відстрашити і знов очікували соціяльної революції. Коли? Де?

Москалі не здібні здійснити марксівський комунізм; вони, як цілість, є ще занадто некультурні й зіпсовані царизмом, щоби розуміти й переводити в життя Марксові погляди про комунізм, як дефінітивну стадію довгого історичного процесу.

Російський примітивізм взагалі — маса неграмотних мужиків, відтята від світа в своїх „деревнях", брак комунікації, упадок війська і бюрократії наслідком програної війни, розвал царизму й цезаропапізму — це все уможливило енергічному самозванцеві привести більшовицький переворот у головних містах і незначний, але зорганізований меншости захопити владу.

Всюди було видно браки й недостачі соціяльного й політичного антропоморфізму; відповідальні місця у війську і адміністрації займали в більшости молоді, недосвідчені й фахово неосвічені люди: ліпші зпоміж них старалися сяк-так виповнити своє завдання; шукали й винаходили те, що вже давно було знане і винайдене; одначе богато прямо зловживало своїм становищем і використовувало для своїх особистих цілей. Хто має щойно вчитися пізнавати цифри й рахувати, не може користуватись інтеґральним рахунком.

(Докінчення буде.)

— наскрізь української дієцезії. Було би дуже бажане, аби арх. Пантелеймон, незалежно від своїх розмов з митрополичою курією у Варшаві та міністерством віроісповідань, виявив і перед українським православним громадянством своє становище до справ, які найтісніше звязані з управлінням української православної дієцезії. Гадаємо, що врештою і сам арх. Пантелеймон здає собі певне справу з того, що бути епископом українського населення і не старатися позискати собі завдалегідь довіря українського громадянства для тісної співпраці з ним у церковних справах не можна.

Приготування до Собору.

В понеділок відбулося у Варшаві, в салі засідань Святого Синоду, перше спільне засідання представників уряду і вищої православно-церковної влади в справі підготовчої праці до скликання Православного Собору. В нараді взяли участь митрол. Діонисій, арх. Олексій, директор департаменту віроісповідань граф Потоцький, начальник східного відділу мін. зак. справ Т. Головко і начальник національного відділу мін. внутр. справ Сухенек.

Православні священики-втікачі про релігійний терор на Рад. Україні.

(Нужда священиків. — Тайні богослуження. — Хто арештований і засланий.)

Варшавські „Вядомосці Українське“ подають: Серед утікачів з Радянської України, які втекли до Польщі, є чимало православних священиків. Вони оповідають, що переслідування тривають дальше в цілому краю, головно духовенства, однак віра в народі не остигла. Матеріяльний стан священиків є жалюгідний. Київська поліція арештувала недавно на вулицях 140 священиків за жебранину. Багато буквально вмирає з голоду, або тікає під прибраним прізвищем, щоби скрити свій духовний стан. Зате явився новий тип священика, може дещо з сумаричним знанням догм, але натхненого палкою вірою. Ті священики походять з селянських і робітничих сфер та назовні, одягом, не ріжняться нічим від своїх вірних. Богослуження відбуваються потайки у приватних хатах. Літургічні предмети зроблено примітивним способом. Священики-втікачі стверджують м. і., що III. Надавичайний Собор Української Православної Автокефальної Церкви, скликаний вкінці січня ц. р. до Київа, під натиском збоку ДПУ був змушений зліквідувати Церковну Раду, себто розвязати саму Церкву, однак на ділі Церква істнує і ділає дальше; епископи розпорошились по епархіях. Арештовані слідуючі вищі духовники, як відомо вже: митрополит Липківський, архієпископ винницький Константин Кротевич, арх. под.льсько-каменецький Микола Пивоварів і арх. одеський Івченко. Арх. Ярещенко з Харкова засланий до Туркестану й арх. Орлик з Житомира на Соловецькі острови. Більшовицький уряд хотів мабуть виточити масовий процес українському православному клирові, але цю думку, здається, занехано. Священики-втікачі звертають увагу, що привязання населення до релігії і його опозиційний настрій такі великі, що комісар ДПУ, який був на згаданому київському Соборі автокефальної церкви й заініціював підступом та силою „постанову“ Собору про саморозвязання, всетаки вважав за відповідне розвязати Собор також в імені влади.

Чому в Мадриді була стрілянина?

Як ми вже писали, на днях після відчиту письменника й політика Унамуна, поліція стріляла до студентів, що витали цього письменника. Михайло Унамуно був вигнаний диктатором Прімо де Ріверою із краю на еміграцію і тепер вернувши, виголосив у Мадриді реферат, в якому гостро критикував еспанського короля. Він твердив, що диктатуру запровадив король, а Прімо де Рівера був тільки нужденною лялькою, яку король ужив для своїх цілей. Еспанський король і ціла його династія, є хорі на недугу крови і мозку та є божою карою для еспанців. Син Альфонса XIII. є глухонімий і сам він фізичний і духовий дегенерат.

Коли Унамуно висказав ці слова, республиканці почали плескати в долоні, поліція розігнала публику, на вулицях прийшло до демонстрації, яка скінчилась пораненням 40 осіб й арештуваннями.

Вальдемарас пророкує війну.

Вальдемарас у розмові з журналістами заявив, що війна між СРСР і Польщею це тільки справа часу. В цілій Европі ведеться акція, яка штовхає Польщу до війни з більшовиками. Хто знає чи вивезення Кутепова і бомба у радянськім посольстві у Варшаві не відограють такої ролі, як убивство архикнязя Фердинанда в Сараєві в 1914 р. Від закінчення світової війни ще не було такої напруженої політичної ситуації, як тепер.

„Селянський Союз“.

За підписами пп. посла П. Васильчука й В. Гуля отримали ми листа з такими інформаціями:

„Дня 22—23. цього квітня відбулася в Холмі надзвичайна нарада представників Сельсоюзу, скликана Головним Секретаріятом з порядком денним: 1) реф. тов. В. Гуля: Наші програмові і тактичні позиції; 2) реф. тов. д-ра Т. Олесюка: Організаційні завдання. У висліді дискусії постановлено піддати ревізії програму та організ. статут Сельсоюзу. Докладно обміркувавши сучасну політ. ситуацію на наших землях, нарада висловилась за злученням західньо-українського селянського руху в одну клясово-селянську партію для зліквідування розбиття українських селянських сил і доцільнішої оборони їх клясових та національних інтересів. У звязку з політичною ситуацією в Польщі нарада висловилась за ділове співробітництво всіх українських незалежних, дем. груп для спільної оборонної акції, загрожених українських незалежницьких позицій. На день 9. VI. ц. м. призначено другу нараду з метою затвердження підготовчих праць до Зїзду Сельсоюзу, який намічено відбути на Волині в липні цього року“.

У повищому комунікаті богато дечого неясного. І так постанова піддати ревізії колишню програму Сєль-Союзу з часів, заки його не розсадили комуністи й заки він не дав життя Сєль-Робові, у полученні з слідуючою постановою про ліквідацію розбиття українських селянських сил, яка може наступити шляхом „сполучення західньо-українського селянського руху в одну клясово-селянську партію“, ці постанови свідчилиб хіба про благородний замір членів згаданої наради також формально зліквідувати „Селянський Союз“, як окрему партію і вступити до іншої української селянської партії, — невідомо лише якої. Зрештою, ця постанова могла би теж означати бажання членів наради звернутися з якимось покликом до українських селянських (інших, неселянських партій у нас нема) до обєднання: такого поклику покищо, наскільки нам відомо, українські політичні партії ще не дістали, він був би своєю ідеєю похвальний, але в нинішніх умовах мало реальний. З другого боку дальша постанова наради колишніх членів „Сель-Союза“ у Холмі, що каже про „ділове співробітництво всіх українських незалежних демократичних груп“ вказує на щось зовсім інше: бо „сполука в одну партію“, а „співробітництво всіх груп“, це речі далеко не однакові. Тому, що в отій точці згадується про політичну ситуацію в Польщі, слід пригадати, що саме на тій платформі покликано до життя Комітет Порозуміння, до якого поруч з УНД-Обєднанням, Українською Соц. Рад. Партією і УСДП ввійшов також „Селянський Союз“, як партія формально все ще істнуюча. Що-ж до льояльної міжпартійної співпраці в краю, то важко про неї говорити тому, що від часу повстання Сель-Робу коштом Сельсоюзу, окремішня партійна організація Сельсоюзу на місцях фактично не істнує, годі теж казати про вплив Сель-Союзу, як партії, на селянські маси шляхом господарських і культурних організацій. — Вкінці остання точка у вищенаведеному комунікаті — про недалекий зїзд Сель-Союзу — каже про бажання відновити Сель-Союз, як окрему партійну організацію. Отже виходить, що не сполука в одну партію, а творення — нової партії!

До цієї справи ще буде нагода повернути.

З передвиборчого руху на Волині.

Віче в луцькому повіті.

КРУПА. В дні 26. квітня посол Біляк і п. В. Островський відбули віче в селі Крупі, де перед кількома днями був посол Сенюк зі своїми хлопцями з Дубенщини. На віче зібралося майже ціле село. Після промов наших представників, виявлення програми й ідеольогії УНДО та зреферування праці послів з Української Парляментарної Репрезентації селяни заявили, що голосуватимуть на 18-у та просили приїхати до них у свято, ще раз.

ОЗДЕНІЖ. Віче в цьому селі відбули також пос. Біляк і п. В. Островський у неділю 27. квітня. Селяни були попереджені й тому прийшли на віче не тільки місцеві, але також з сусідніх сіл. Віче відбулося під відкритим небом, недалеко церкви. Після вступної промови п. В. Островського, на кого й чому голосували в 1928 році селяни Галичини, з довшою промовою виступив пос. Біляк, який намалював широку картину праці і змагань національного українського табору. Кількасот селян, селянок і молоді голосно оплескували наших промовців і дякували їм за приїзд, обіцяючи голосувати на листу ч. 18.

БОГОЛЮБИ. Того самого дня пп. Біляк і Островський відбули віче ще й у с. Боголюби, в місцевій селянський салі, в домі батька б. посла Федорука. Завдалегідь попереджені селяни зібралися масово, а серед них майже вся місцева молодь. Після короткого вступного слова п. Островського пос. Біляк зреферував програму УНДО і працю послів з Українського Клюбу, розгортаючи перед слухачами ті великі завдання, які стоять перед українським народом. Промову посла зустріли присутні бурхливими оплесками. Після цього промовляв п. Островський, якого промову принято теж гучними оплесками.

День Матері.

Українська Громадо!

Недавно культурний світ створив нове свято: „День Матері“, який має за мету щорічно пригадувати одиницям і загалові вищі ступені людського розвитку.

З тіней забуття, знехтовану, а навіть погорджену добула наша доба: Матір, — ту велику творчу силу народу, пістунку поколінь, різьбарку характерів. Аж нинішня доба зрозуміла, що саме в Ній, Матері, треба звеличати джерела сили нації і вважати її одною з наймогутніших підстав великої будівлі — держави.

Всі ми відчуваємо в глибині своїх сердець і розуміємо, якою силою для громадянства може стати свідома своїх обовязків, інтелігентна, чутлива Матір, що з радістю виконує своє призначення. Тому будьмо готові дня 11-го травня збірним виявом засвідчити зрозуміння цієї ваги і поставити жінку-матір на заслуженій висоті.

Свято це, нехай спонукає і кожну матір глянути у глиб своєї істоти, здати собі справу зі своєї ролі, доглянути у власному характері нерівности, у поступках промахи, добачити програні моменти, легкодушно витрачені цінности.

Нехайже усі, кому дорога Матір, привітають її з глибини чуття, нехай в її свято згадають з любовю терневі дороги, які перейшла вона, провожаючи синів своїх на незабутню боротьбу за волю!

Нехайже день цей обєднає нас у вдячности за минуле, у сподіванні радісного Завтра!

ЗА „СОЮЗ УКРАЇНОК“: **М. Рудницька, К. Гриневичева, Н. Войнаровська;** За „ПРОСВІТУ“: **М. Галущинський, В. Мудрий;** За „РІДНУ ШКОЛУ“. **І. Кокорудз, М. Коновалець;** За „ВЕРХОВНУ ПЛАСТОВУ КОМАНДУ“: **С. Левицький, Б. Ластовецький;** За „УКРАЇНСЬКУ ЗАХОРОНКУ“: **О. Гординська, І. Макух-Павликовська;** За „КР. Т-ВО ОХОРОНИ ДІТЕЙ І ОПІКИ НАД МОЛОДЮ“: **М. Каратницький, Р. Мармаш.**

Новий тягар.

Важне для наших громад.

Ми вже раз згадували в „Ділі“, що нашим громадам загрожує нова драчка, бо старости, очевидна річ, по наказу з гори, вимагають від наших громад, щоби купували ріжні таблиці в честь маршалка Пілсудського, ставляли йому памятники і т. д. На днях одержали ми обіжник староства в Перемишлі з 18. IV 1930., висланий до всіх громад перемиського повіту, в якому дорікає начальникам громад, що досі не зложили по 10 зол. на справлення для громади памяткової медалі маршалка Пілсудського з нагоди 10-ліття відродження Польщі. Староство взиває громади, аби до 6. V. ц. р. начальники громад поскладали в старостві по 10 зол. на такі медалі, які відтак мають бути гарно оправлені і приміщені на стіні гром. уряду.

Отже звертаємо увагу наших громад і всіх громадян, що нема ніякого законного обовязку, який наказував би громадам такі медалі купувати.

У нас на селі чорна нужда. Люди гинуть з голоду, податки тиснуть, села невідбудовані, дороги, ріки та потоки неурегульовані. Польська Дирекція Взаїмни. Обезпечень секвеструє за премії, у всяких банках і касах кредит замкнений, а наш селянин, що не має гроша на кусник хліба для дитини, має купувати памяткові медалі. Наші громади не мають обовязку виконувати таких обіжників і це належить у старостві устно представити або внести на письмі рекурс до Воєвідства.

Після нападу на Девея.

Букарештенська поліція веде слідство, щоби викрити виконавців грабіжницького нападу на Девея. Шембекову та мін. Даніду. Авто (власність посольства), що ним їхали напалені, має дві вибиті шиби. Шофер каже, що мусів здержати авто, бо дорога перегороджена була кільчастим дротом. Часописи повідомляють, що дорогоцінности, які напасники забрали Шембековій, варта около 1 міл. лей. Міністр закорд. справ і папський нунцій відвідали Шембекову. Вона охолонула вже з першого вражіння. Дорадник польського уряду Девей виїхав 7. травня рано з Букарешту до Варшави. Румунський міністр фінансів видав у честь Девея велике приняття; в принятті взяли участь міністри Малгеару, Радуцану та Мігалаку, закордонний дорадник Нац. Банку Обоян і повновласний міністр Румунії в Вашінгтоні Давіла. Румунський уряд дав Девеєві вел. хрест румунського ордену Зорі.

Мін. Юзефський на інспекції.

Після візитації староства в Рогатині та після відвідин Ямниці й Демянівки мін. Юзефський приїхав 6. травня попол. до тернопільського воєвідства. В Бережанах перевів візитацію староства, пов. виділу та комунальної каси. З Бережан поїхав на Козову до Тернополя, де його бурмістр витав хлібом і сілю. У воєвідстві вислали міністра делегації та начальники місц. урядів. Дня 7. травня мав міністр інформаційну конференцію зі старостами тернопільського воєвідства в самоврядних і адм. справах, опісля відвідав воєвідство, староство та воєв. команду поліції. З Тернополя поїхав на інспекцію золочівського та зборівського повіту. В Золочеві витав міністра бурмістр д-р Мошинський. В старостві приймав міністр делеґації. Відвідав тов. раду, комунальну касу, маґістрат. Опісля відїхав до Львова. На границі львівського воєвідства привитав міністра начальник виділу безпеки львівського воєвідського уряду Роговський та воєвідський командант держ. поліції Ґрабовський. Веч. приїхав міністр до Львова. Побуде тут два дні.

Справа самоврядування м. Львова.

Хто буде презилентом міста?

Здогадуються, що вже в найближчих днях, а найдалі до 15. травня устійнять повний склад ради міста Львова та порішать, кого міродатні чинники бажали би бачити на становищі президента міста, якого предложать раді до вибору. Тижневий побут у Львові директора самоврядного департаменту мін-ства внутр. справ д-ра Корсака та приїзд мін. Юзефського посунуть значно справу вперед. Як кандидатів на становище президента Львова в поінформованих колах називають проф. д-ра Ст. Закшевського, бувш. віцемін. Бирку та бувш. мін. Рачинського. Як кандидатів на становище віцепрезидентів міста подають пос. д-ра Стронського, радн. Гефлінгера, пос. д-ра Левенгерца, д-ра Стройновського, радн. Літвіновича та радн. д-ра Бжеського.

Справа аренди львівських театрів.

Дня 7. травня на засіданні львівської бюджетової комісії розглядали справу конкурсу аренди львівських м. театрів. Радн. Бжеський заявився за відданням аренди Чарновському. Голосування було тайне. Як зачувати за Чарновським голосували м. і. радні сен. Децикевич, Памер, Єґер, Гефлінгер, Максимович і референт. Проти, отже за тим, щоби аренду віддати спілці Чапельський-Заленський з Леоном Шіллером як артистичним управителем заявилися радні: Козловський, д-р Новак-Пшиґодзький, Кавчинський, Зісер, д-р Шморак, д-р Ротфельд. Кс. Шидельський і радн. Лібгардт здержалися від голосування. Загалом за відданням театрів Чарновському заявилося 8 радних, проти 6. Дня 9. травня полагодять справу оконечно на плен. засіданні Прибічної Ради.

Вильно без театрів.

Виленські сусп. орґанізації запротестували проти вистави песи німецького письменника Брікнера „Проступники", яку то песу театр приготовляв із великим накладом матеріяльних засобів. Після порозуміння із Союзом Артистів Польських Сцен дир. Зельверович зголосив резиґнацію зі становища директора виленських м. театрів, а рівночасно здержано вистави. Президія міста висказала дир. Зельверовичеві признання та просила, щоби відкликав резиґнацію, одначе Зельверович не згодився та виїхав у Варшаву. Наслідником Зельверовича мав би бути Юл. Остерва, колиб, самособою, згодився на те.

Божевільний в чсл. сенаті.

На пленарне засідання чехословацького сенату комуністи привели божевільного, якого пібито побила поліція підчас комун. демонстрації на Великдень, а якого арештовано та бито в тюрмі. Наслідком ґаласу й бійок голова сенату мусів замкнути засідання.

Пожежа в Микуличині.

Дня 7. травня в Микуличині повстав огонь рівночасно з півд. і півн. сторони містечка. Згоріли міська електрівня, аптика Шерца, дім Штайна, вл. кіна та тартак фірми Собель. Шкід є на ок. пів міліона зол. Було кількох ранених. Підозрівають, що огонь підложено. Арештували кількох людей, яких підозрівають у підпалі.

Буря з громами в Берліні.

Над Берліном перейшла 7. V. весняна буря з громами та хмароломом. Місто потонуло в темряві. Комунікація устала. Вода залила пивниці, сутерини й крамниці. Воду випомповувала вогн. сторожа й рят. стація. Злива заподіяла вел. шкоди в огородах літн. кольоній на передмістях. В Авгсбурґу громи вдарили в млин й повстала пожежа. Громи вбили 4 людей.

На організаційному фронті.

РОГАТИНЩИНА.

Дня 13-го квітня ц. р. відбулося велике окружне віче в селі **Козара.** На віче явились громадяни з сіл: Козара, Посвірже, Чернів, Букачівці і Цвітова. Головою віча вибрано Антона Сиротюка, а секретарем Івана Юркова, господарів з Козари. Зібраним представив посол Ст. Кузик працю Української Парл. Репрезентації і господарську та всяку іншу політику уряду супроти нашого народу. Зібрані з одушевленням вислухали посольського справоздання та ухвалили довіря Українській Парл. Репрезентації. На внесення о. Благого вічевики ухвалили резолюцію з протестом проти національних і релігійних переслідувань на Вел. Україні.

НОВИНКИ

— **А всеж таки польська поліція бє.** „Дзеннік Людови" з дня 8. ц. м. пише, що дня 1. травня в Жовкві тайний поліційний аґент арештував Степена Хамця, який відпроваджував брата на стацію і тому здавався для аґента підозрілим. На поліції арештованого били без жадної причини, а саме в присутности пшодовніка Бобовського. Дуже щедро обкладав Хамця пястуками постерунковий Зибчук, який так бив арештованого, що він утратив притомність. Коли Степан Хамець питав за що його бють, дістав відповідь: „Сьогодні є перший травень, не знаєш? Зрештою, марш звідсіль, бо ще дістанеш 14 днів арешту!" Побитий звернувся до лікаря і подав цю справу до суду. Такі випадки взагалі є явищем каригідним, а тимбільше коли виявилось, що Степан Хамець був нічогісько не винен, а впав тільки жертвою типічного й на жаль частого в нас „поліційного непорозуміння".

— **Польський сержант перед судом.** Першого дня розправи проти вбивника своєї жінки, сержанта, пільота зі Скнилова Едварда Яхтгольца, зізнавав обвинувачений і свідки. Едвард Яхтгольц походить з Люблина, оженився в 1929 р., перед тим жив два роки з жінкою в незаконнім подружжі. В 1927 р. обвинувачений був поранений в летунській катастрофі і від тоді був нервовий, його здібности ослабли, він почав запиватись. Дня 15. лютого після забави в касині підстаршин 6. летунського полку в Скнилові, Едвард Яхтгольц вертав пяний до дому, жінка докоряла йому, називала пяницею і він зденервований, не тямлючи що робить, вдарив Ядвигу ножем. До вини він не почувається, бо не мав наміру вбити жінку і вчинив це в пянім, непритомнім стані. Свідки, капітан Волінський, сержант Кароль Дворнік, плютоновий Ґотфрід потверджують, що обвинувачений в день убивства був пяний до непритомности, що побачивши ранену жінку, жалував її і просив її рятувати. Між іншим виявляється, що підстаршини 6. полку летунів у Скнилові запиваються незгірше, і що на цій забаві перед убивством Ядвиги сержант Пуц тримав Яхтгольца за бороду, вложив йому в рот лійку і вливав Яхтгольцові горілку просто до горла, хоч і перед тим сержант Яхтгольц пив горілку цілими шклянками і вже був пяний. Присуд западе сьогодні.

— **Львівська хроніка.** При вул. Потоцького 36. арештували 37-літнього Луку Чемеринського за знасилування своєї малолітної дочки. — При вул. Пішій ч. 23. отроїлась Марія Клінбшон. У Львові арештовано Ілька Сівкова Васильковича за дефравдацію 2419 золотих у рогатинськім маґістраті.

— **Самовбивство на площі.** В полудне, дня 7. ц. м. на площі Сольських у Львові 27-літня Станислава Партика пробила собі ножем живіт і в безнадійнім стані відвезена до лічниці. Призналась, що хотіла покінчити життя, яке їй дуже не подобається.

— **Памятник жертвам війни.** Як відомо, околиці Асіяго були центром австрійсько-італійських боїв підчас світової війни і в цих околицях полягло найбільше вояків із обидвох армій. Італійський генерал Фараконі, інспектор секції для охорони воєнних могил при італійськім міністерстві війни, розпочав акцію будови памятника жертвам італійсько-австрійської війни. Цей памятник має стати під Асіяго, матиме 50 м. висоти, так що його буде видно далеко навкруги. Генерал Фараконі подає статистику, з якої видно, що на італійській території є 1840 військових цвинтарів, на яких лежить 200.000 австрійських вояків і 300.000 італійських. Більшість цих вояків буде перенесена під памятник біля Асіяго і похорони цих жертв війни відбудуться з великою урочистістю, улаштованою італійським міністерством війни.

— **Великий вибух в Ліверпулі.** У фабриці оливи в Ліверпулі був вибух, що спричинив смерть 50 робітників, а майже 100 осіб було ранених. Три горішні поверхи фабрики згоріли. В цій самій фабриці був вибух 1911 року і тоді згинуло 22 особи.

— **Льви у французьких лісах.** Підчас останньої повені у Франції вода затопила у Місаку цирк і всі думали, що циркові льви втопились також. Але на днях у лісі в Ґасконії льви напали на телята, що там паслися і поранили пастуха. Серед населення повстав переполох, пастухи повтікали до дому і тепер військо ходить по лісі, шукає львів, щоби їх убити.

— **Самовбивство жінки артиста.** Жінка визначного берлінського фільмового артиста Вернера Кравса випила більшу дозу вероналю і серед страшних мук померла. Причиною самовбивства було те, що Вернер Кравс в останніх часах був дуже нервовий, часто з жінкою сварився та докучав їй за леда дрібниці. Самовбивниця була славна в Берліні своєю красою

— **Місто в полумях.** В місті Рашуа в Америці вибухла пожежа, яка охопила 300 будинків і всі знищила. В вогні згоріло 3 дітей, богато осіб було ранених і попарених, понад 700 мешканців лишилось без даху над головою. Згоріла також велика церква, в якій тоді відправлялось богослуження для дітей.

— **Століття самостійноти Бельґії.** Як відомо, цього року святкує століття своєї незалежности не тільки Греція але й Бельґія. Віденський конґрес 1815 р., який зліквідував наполеонські війни, віддав Бельґію Голяндії, але невдоволені бельґійці підняли 1830 р. революцію, яка скінчилась успіхом. Анґлія, особливо льорд Пальмерстон, який хотів ослабити Голяндію, підтримали самостійницький рух бельґійців і Бельґія стала незалежною державою.

— **Саранча в Бесарабії.** З Чернівець повідомляють, що в південній Бесарабії появилась саранча, особливо в околицях Кілля і Сулина. Представник міністерства рільництва виїхав до тих місцевостей, щоби кермувати акцією оборони піль перед саранчею. Військо привезло горіючі течива, які підпалені видають великі полумя, що нищить шкідників.

— **Невідомий лист Шопена.** В останньому числі „Музики" опубліковано новий невідомий досі лист Шопена, писаний 1831 р. з Парижа до М. Кумельського, який був приятелем великого музика. Лист цей має велике значіння для висвітлення доби життя Шопена, коли він перебував у Парижі.

— **Поклади раду. в СРСР.** „Красная Ґазета" подає, що наукова експедиція відкрила біля Єкатеринбурґа нові поклади раду. Цього року там можна добути 50 грамів раду, на другий рік 400 грамів. Як відомо рад є надзвичайно дорогий і ця кількість раду принесе радянському урядові поважні доходи та обнизить ціни раду на світовім ринку.

— **Упадок комунізму на Закарп. Україні.** Вся чеська й словацька преса стверджує, що цього року на святі 1. травня маніфестації комуністів у містах Закарп. України були скромніші й менше численні як минулих літ. Це означає, що комунізм в цілій країні пережився. Члени комуністичної партії масово переходять до інших партій.

— **Де нема крізи театру.** У деяких краях говорять віддавна про крізу театру. Та директори париських театрів перетомлені надміром рукописів, що пливуть до них щодня. Вони не мають навіть часу читати всіх рукописів. Один письменник, Антон Бібеско, щоби перевірити, чи воно справді так, переписав відому песу Моліера „Жорж Данден", змінивши в ній тільки місце дії і назви осіб і вислав її як рукопис сімом директорам театру. Усі відослали рукопис, виправдуючись ріжними мотивами, чому не можуть її виставити. Один із париських денників гадузе на цю тему і якби Моліер був нині ди-

ректором театру, то імовірно теж не мав би часу прочитати рукопису власної песи.

— **Крокодилі й алігатори в Берліні.** Управа берлінських зоольоґічних музеїв спроваджує із Фльориди до Берліна 1000 крокодилів ріжного віку і 800 алігаторів. Більшість цих гостей із Фльориди вже приїхала до Берліна, де незабаром їх можна буде оглядати. Спроваджено також великий транспорт американських черепах.

— **Англійські военні акти.** На днях у Льондоні видано шестий том англійських военних актів від 1907—1912 р. В цьому томі поміщені документи про зброєння, про підготовку світової війни і переговори та тайну дипльоматію. З цих актів видно, що Англія вже від 1907 року передбачувала світову війну і дуже дбайливо приготовлялась до неї, рівночасно примушуючи ворожі держави роззброюватись. Англійська соціялістична преса гостро критикує цей том документів як макіявелізм, а праві англійські кола дуже хвалять хитрість анґлійської дипльоматії, яка вже перед війною вела роботу згідно з принціпом, що „наступ є найліпшим способом оборони".

За поширення української площі у Львові.

До Українського Громадянства м. Львова!

Старшина Руханкового Товариства „Сокіл-Батько" у Львові повідомляє отсею дорогою ширший загал нашого громадянства, що свою площу за Стрийською рогачкою ми поширили докупленою в останніх роках частиною. На докупленій частині треба перевести конечні роботи, щоби площа прибрала вигляд дійсно спортового грища. На жаль, на переведення тих робіт наше Т-во не має потрібних фондів, тому звертаємося з проханням до всіх, кому дорога сокільська ідея, кому залежить на піднесенні рівня нашого фізичного виховання не тільки серед шкільної і ремісничої молоді, але й серед старших, кому залежить на тому, аби одинока у Львові українська площа прибрала дійсно европейський вигляд, — помогти нам перевести ці роботи. А помогти нам може кожний, хто не пожалує посвятити кілька годин праці біля поширення й вирівнання грища. В цей спосіб кожний львівський українець (ка) матиме змогу не тільки віддихнути свіжим воздухом, але й жертвувати свою лепту при викупні площі, даруючи трохи свого вільного часу і своеї добровільної праці.

Кличемо до цієї праці всіх тих, що хочуть нам помогти, що розуміють вагу української площі у Львові. Нехай-жеж не буде ні одного громадянина у Львові, що відказавсяб від тої помочі!

Зголошуватися до праці можна кожного дня в год. 4 попол. на площі „Сокола-Батька" за Стрийською рогачкою у господаря площі побр. радн. Береста П. або у його заступника.

Старшина „Сокола-Батька".

Дописи.

КОЛКИ НА ВОЛИНІ. *(Шевченківська Академія).* Місточко славне. Підчас світової війни лягло тут пару російських корпусів. Нині Колки відбудувалися. Навіть вибрукувано пару вулиць. Але по старому відрізане від світу. Від стації Ківерці треба їхати „балаґулою" добрих шість годин при сприяючих обставинах, хоч ніби ділить ці два пункти 36 кільометрів. Піски, болото, ліс... Тому не диво, що можна знайти в Колках богато урядників, але не знайти натомісць українського інтеліґента. Змінилося там дещо на краще, коли Українбанк у Луцьку заложив тут свій відділ. Повстала таким чином українська інституція, що обєднує українські елементи на господарчому терені. З цього часу краще стала працювати й місцева кооператива „Праця". Та всеж на культурно-освітньому полі не видно жадної праці. Колись була тут філія „Просвіти" — та підпала під комуністичні впливи й розвіялася з вітром: пішли просвітяни до вязниці, а після того вже пеласі на всяку національну працю. Що-правда, спробували відновити діяльність філії — навіть для „безпечности" обрали на голову якогось поляка — та до жадного „оновлення" не прийшло: немає нині ані голови, ані самої філії. Отак протягом малощо не десятка років панує там пустка. Міщухи „відбувають збори" на розі двох головних вулиць — поговорять, полаються й розійдуться. Та за діло не беруться: бояться, мовляв. Бояться всіх А найбільше команданта постерунку поліції. Бо всяке бувало... Навіть чуда..., коли находили у міщуха під ґанком деякі „небезпечні" речі, а справа опинялась в суді. Як тут не боятися такого чуда. А як згадати, наприклад, чудеса б. секретаря ґміни, „самого" Маєрського, так волосся дубом стає на голові. Отож, і плило собі життя: влада була білою, а міщух чорним і держали чорного міщуха в чорному тілі. Що-правда, коли була можність — то міщух відразу ставав червоним. Найліпше про це свідчать хіба вибори до сойму й сенату. Та є ще одна прикмета в Колках: не знати, де починається людина, а де — провокатор. Все упереджують, щоб бути „обережним". Один, зрештою, про другого. А відвідаєш збори — сидять собі рядком обидва „підозрілі"... Що й казати — цікаве місточко. Хоч наших, таки українців, більше, але горою — жиди, яких менше. Хоч і жиди, правду кажучи, особливі — колківські. Пробували зробити інтерес на санації — сіли. Був один „ас" санаційний, „директор" Банку Людового — та й той банкрот. І Банк Людовий — „тоже банкрот". Здається, що й сам п. війт, що скакав у санаційну гречку — теж банкрот. Був членом повітового відділу — „його виступили", щоб взяти кращого санатора, яким був доктор Барченко. Але тяжка рука у п. війта. Пана Барченка змело, як помелом — сидить у Берліні, а п. війт має розвязувати якісь святочні подарунки відділу повітового у звязку з урядуванням у громаді. І коли вже говорити точно — то й славнозвісного Маєрського вже нема, й команданта постерунку, що мав слабість що-до пошукування зброї у колківських мешканців — теж немає. Треба думати, що й „достойного" керманича „повшехної" школи, який оце мав процес за побиття дитини, теж не буде. Бо хоч і ділить Колки від Луцька 50 кільометрів, і хоч треба їхати „балаґулою", то все-ж находяться вони на території, де обовязує те саме право, що й у цілій польській державі. І не завжди право можна заступити сваволею, а ця сваволя ґрасувала у колківському районі аж задовго. — За останній рік відносини значно покращали і, хоч деякі органи виявляють нервовість, маючи до діла з укр. національними установами, — доводиться цю нервовість всеж вбирати в межі права. А що укр. установи стоять на ґрунті леґальної праці, загарантованої правом, — для „нервозности", властиво кажучи, немає місця, бо завжди вона буде в колізії з правом. — Отже стоючи на ґрунті цього права, кооператива „Праця" за підмогою Луцького кооперативно-інструкторського відділу влаштувала 22 квітня, на третій день Великодних Свят, у салі громадського уряду Шевченкову Академію, на яку зложилися реферат дир. Олекс. Ковалевського, вислуханий з надзвичайним зацікавленням дуже численної авдиторії, співи колківського хору й деклямації. В такий спосб, положено перше каміння для культурно-освітньої праці, яку безперечно, найкраще може повести належно зорґанізована філія „Просвіти", бо господарчі установи систематичної праці у цьому змислі провадити не можуть. За останній рік у колківській окрузі повстало пару кооператив і пару філій „Просвіти". Національна свідомість, приспана в попередні роки, ожаває, поволи кристалізується й шукає відповідних орґанізованих форм для свого буття. Але до цього треба приложити ще багацько праці — і то протягом цілих років.

О. К.

Ліквідація студентської каси в Берні.

Білянс ощадно-позичкової каси при Українській Студ. Спілці в Берні, Ч. С. Р.

Дня 12. IV. 1930 р. відбулися ліквідаційні Загальні Збори ощадно-позичкової каси при Українській Студентській Спілці в Берні, Ч. С. Р., які постановили остаточно зліквідувати касу через відїзд більшости членів з Берна, а то й узагалі з Ч. С. Р.

Касу засновано в лютому 1926 р. Членів було 51. Сирий білянс у дні 10. квітня 1930. Має дати: Рахунок скарбовий 56.434.45 ч. кор., рах. вписового —, рах. пайового 843.30 ч. к., рах. вкладів 11.093.97 ч. к., рах. позичок 38.320 ч. к., рах. проц. з вкладів 628.10 ч. к., рах. проц. з позичок —, рах. пені —, рах. друків —, рах. канц. витрат 124.85 ч. к., рах. ріжного 1.118.87 ч. к.. Разом 108.563.54 ч. кор. Дав: рах. скарбовий 52.129.09 ч. кор., рах. вписового 115.— ч. к., рах. пайового 3.255.70 ч. к., рах. вкладів 14.971.87 ч. к., рах. позичок 36.302.— ч. к., проц. з вкладів —, рах. проц. з позичок 1.015.63 ч. к., рах. пені 667.25 ч. к., рах. друків 60.— ч. к., рах. канц. витрат —, рах. ріжного 47.— ч. к. Разом 108.563.54 ч. кор.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ:

Вол. Островський: **„Сміх землі".** Оповідання. Літературна Бібліотека „Діла". Львів, 1930. Накладом Видавничої Спілки „Діло". Стор. 114. Формат 8°. Окладинка кисти Ів. Іванця.

О. Соловей Верещак: **„Золотії мрії".** Поезії. Станиславів 1930. Накладом автора. Стор. 24. Формат 16°.

ЖУРНАЛИ:

„Нові Шляхи", ч. 4. Рік II. Львів, квітень 1930. Зміст: О. Топаз: Із циклю „Молодість" (поезії); С. Щурат: Тобі; Ах. Іванчук: Весно, я жду тебе; І. Цвілій: Слухай Дніпре!; А. Павлюк: Весняною стежкою; Я. Кондра: Другові в альбум; Ж. А. Рембо: Сестри-жалібниці; Б. Тіме: Мерлець; Б. Павлівський: Махнівці; О. Цегельська: Туга за красою; Я. Галан: Вероніка (песа на 3 дії); І. Крушельницький: Quasi una phantasia; Ю. Костюк: Жити; Ю. Опільський: Під орлами Роми; А. Риндюг: Техніка новель В. Стефаника; Волод. Левинський: Чим є наука для людини?; А. Крушельницький: Траґедія помилок; Бернар Ґрасе: Уваги про чин; Огляди; Записки; Видавнича справа; Ілюстрації.

„Жіноча Доля", часопис для українського жіноцтва. Рік VI. Ч. 18. Коломия, неділя 4. травня 1930.

„Кооперативне Молочарство", ілюстрований місячник. Орґан Краєвого Молочарського Союзу. Рік V. Ч. 5. Львів, травень 1930 р.

„Учительське Слово", орґан „Взаїмної Помочі Українського Вчительства". Рік XVIII. Ч. 9. Львів, травень 1930.

„Przegląd Polityczny", czasopismo poświęcone zagadnieniom polityki zagranicznej. Warszawa. Styczeń-marzec 1930. Treść: Dziesięciolecie Ligi Narodów; Stany Zjednoczone i Wielka Brytanja; Most na Dunaju między Rumunją a Bułgarją; Z 58 Sesji Ligi Narodów; Kronika miesięczna. Załącznik: Układy haskie.

„Slovansky Prehled", sbornik pro poznavani politickeho, hospodarskeho socialniho a kulturniho zivota slovanskych statu a narodu. Redaktor: Adolf Cerny. Cislo 4. Roc. XXII. V Praze 1930 r.

„Przegląd Społeczny", miesięcznik poświęcony zagadnieniom pracy społecznej i opieki nad dzieckiem. R. IV. Nr. 4. Lwów, kwiecień 1930 r.

Шахи.

Змагання за лігове мистецтво Львова.

Четверта і пята рунда в шахових змаганнях за клюбове мистецтво Львова не змінила стану табелі. На першому місці дальше стоїть Л. К. Ш. і остане на ньому мабуть до кінця. В четвертій рунді Т. У. Ш. виграє з Чорними 9:1, Л. К. Ш. вдоволяється скромною перемогою над Гелмом 6½:3½. Інші вислідн: В. К. Ш.—Ґонець 9:1, Гетман—Аматори 5½:4½, Сокіл—Кадур 7½:2½. Вислідн пятої рунди такі: Л. К. Ш.—В. К. Ш. 9½:½, Гелм—Чорні 7:3, Аматори—Ґонець 9:1, Сокіл—Гетман 5:5. Сензацію в шаховому світі викликав ремісовий вислід Т. У. Ш.—Кадур (5:5). Цим разом завели найліпші грачі Т. У. Ш., програваючи зі значно від себе слабшими противниками.

В шестій рунді грають: Л. К. Ш.—Аматори, Чорні—В. К. Ш., Сокіл—Ґонець, Кадур—Гетман, Т. У. Ш.—Гелм. Оба останні суперники, кандидати на друге і третє місце, стрінуться в каварні „Нар. Гостинниця" в неділю 11. травня в год. 6. вечором.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 7. травня н. р.: за масло експортове солене пріма і за масло несолене бльокове 4·50 зол. за кільоґрам.; за літру молока 0·34 зол.; за літру сметани 1·70 зол.; за копу яєць 5·90 до 6·— зол.

На Пластовий Дім.

ДВАНАЦЯТИЙ ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (Кооп. Банк „Дністер", Львів, Руська 20, вкл. книж. ч. 15.000) зложили дальше в золотих: 296) о. Іван Придаткевич, Горожанка, 5. 297) о. Теодор Богачевський, Голинь, 5. 298) Повітовий Союз Кооператив, Золочів, 10. 299) Д-р Антін Юркевич, Яблонів, 5. 300) о. Іван Тимків, Баличі Подорожні, 4. 301) Жіночий Кружок, Солотвина, 35. 302) о. Ізидор Бобикевич, Саджавка, 5. 303) о. Петро Погорецький, Білина Вел., 3. 304) Стефанія Кулинич, Крупець, 2. 305) Д-р Йосиф Партицький, Станиславів, 13. 306) Стефанія Несторівна, Львів, 5 і кличе п. Юлію Романовську і Марію Рудницьку зі Львова. 307) Філія „Союзу Українок", Тернопіль, 50 і кличе всі філії „Союзу Українок". 308) о. Олексій Артимишин, Бутини 10 і кличе п. Юлію Тимкевичівну з Бутин і суддю В. Сиротинського з Зол. Потока. 309) Дир. як. гімн. д-р М. Сабат, Львів, 20. 310) Дир. Ст. Сасик, Дрогобич, 150 і кличе о. Ів. Ліщинського з Борислава, дир. Ілька Яворського з Борислава і власн. дібр Гриня Іванчука з Мразниці. 311) Кооп. „Побіда", Сороки Бучацькі, 2. 312) о. Олекса Тимкевич, Опака, 3. 313) о. Антін Савчин, Удазів, 5. 314) о. Григорій Ґовдуняк, Незвиськи 1. 315) о. Маріян Клодзінський, Путятинці, 4. 316) Д-р Теофіль Гвоздецький, Липиця Дол., 10. 317) о. Іван Кліш, Солонка, 3. 318) о. Іван Петик, Вицковичі, 5. 319) Д-р Семен Гладкий, Рогатин, 20 і кличе о. дек. Івана Щербанюка у Вербилівцях і радн. Петра Когута в Рогатині. 320) Проф. Юліян Каменецький, Рогатин, 10 і кличе Сталинчого Івана в Павелчу, п. Станиславів і проф. М

Мадьхова у Станиславові. 321) о. Е. Кудрик, Рогатин, 10 і кличе о. Василя Стрільбицького в Жизномирі і о. Дениса Телищука в Потоці. 322) Д-р Григорій Дрогомирецький, Рогатин, 10 і кличе Михайла Судятицького в Заболотові й о. Миколу Даниловича в Коломиї. 323) Іван Порицько, Рогатин, 10 і кличе інж. Олексу Дякова в Станиславові й о. Степана Городецького в Липиці Дол. 324) Григорій Заморока, Рогатин, 10 і кличе о. Каштанюка у Львові, о. А. Мельника в Лешках і Г. Загребного, учит. гімн. у Станиславові. 325) І. Таращук, Рогатин, 5 і кличе о. Павла Шиманського в Бібрці. 326) Яр. Стефанович, Рогатин, 10. 327) Степан Гаушко, Рогатин, 10 і кличе проф. Павла Сиротюка у Львові і проф. Іллю Никифорука у Станиславові. 328) Українська Пов. Каса в Рогатині, 20 і кличе кооп. „Згода“ в Конюшках і „Єднiсть“ у Дібринові. 329) П. Дуткевич, дир. „Нар. Торговлі“ в Рогатині, 2. 330) П. Самоверський, Рогатин, 5 і кличе Ізидора Громницького у Львові й Івана Чепигу у Станиславові. 331) Д-р Дмитрів, Рогатин, 10 і кличе п. Олю Павлівну в Городенці. 332) Д-р І. Евген Голубович, Рогатин, 10 і кличе проф. Угрина в Рогатині. 333) Повіт. Союз Кооп. у Рогатині, 25. 334) Теодосій Ковальський, Рогатин, 10 і кличе д-ра Володимира Бойка в Бурштині. 335) о. Степан Мохнацький, Теребовля, 10. 336) о. Михайло Жарський, Устрики Дол., 10. 337) о. Матій Попович, Павлів, 5. 338) Кооп. „Будучність“ у Кошиліяцях, 2. 339) Ольга Гоцька, Підмостичі, 10 і кличе Марію Гоцьку з Дворець і адв. Івана Малка з Мостів Вел. 340) о. Лев Попель, Хащів, 2. 341) о. Григорій Кубай, Тростянець, 2. 342) о. Евген Лихович, Літовиско, 1. 343) Кооп. „Сила“, Чорна, 2. 344) о. Іван Гураль, Ілів, 3. 345) Кооп. „Лемко“, Святкова Вел., 5. 346) Нот. Іван Раставецький, Львів, 20. 347) о. Зиновій Кузьмович, Соколівка, 5. 348) о. Омелян Боярський, Новосілка Кост., 2. 349) о. Теодор Осередчук, Давнич Горіш., 3. 350) о. Андрій Гаврищак, Усте Зелене, 5. 351) о. Матей Гуньовський, Махнівці, 1.50. 352) о. Михайло Возняк, Мушкатівка, 5. 353) о. Лев Юрчинський, Доброміркa, 5. 354) Кооп. „Селянська Спілка“, Білявці, 5. 355) Інж. Павло Волосенка, Львів, 10. 356) Повіт. Т-во Кредитове „Віра“, Рава Руська, 20. 357) о. Михайло Симко, Завишень, 1. 358) Володимир Белегай, Львів, 10 і кличе всіх членів Т-ва „Зоря“. 359) Мриц Іван ЛЧ, Львів, 9 і кличе Т. Білостоцького, Зоню Синєтупівну і Лавра Цегельського зі Львова. 360) Михайло Савка, Ліеж, 20 бельг. фр. і кличе Карла Мулькевича і Стефана Гладуна з Ліежу і всіх членів гуртка „Бурлак“ XVII. пл. куріня ім. Драгоманова в Яворові.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер, 8. травня година 7·30 веч. „Рожі із Фльориди“ премієра.

Пятниця, 9. травня год. 7.30 вечером „Рожі із Фльориди“.

Малий Міський Театр:

Четвер, 8. травня, год. 7·30 вечором „Пан Топаз“, знижки важні.

Пятниця, 9. травня, година 7·30 веч. „Пан Топаз“.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Заклята ріка“ (Річ. Бартельмс, Беті Компсон).
КАСІНО: Державна зрада.
КОЛЬОСЕИ: Дівча із Сінгапуру. Комедія: Лев у бальоні.
КОПЕРНИК: Володар Сагари (з Гайдаровим).
ЛЕВ: Комедія „Чеснотливі дівчата“.
ОАЗА: На провесні (Жеромського).
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Пісня елементів“ (Люпе Велез співає есп. пісоньки).
ПАЛЯС: Колірова звукова фільма: Вікінг.
ПАН: Золоте пекло.
ПАСАЖ: Місто нещасть (Кен Мейнард). Тиждень Метро-Голдвин-Маєр. Амер. комедія
ПРОМІНЬ: „З дня на день“.
СТИЛЕВЕ: Янгол вулиці (Джанет Ґейнор).
ФАТАМОРҐАНА: Жінка на місяці.
ХИМЕРА: „Гільтай“.
УТІХА: „Волга, Волга“.

Програма радіо.

Четвер 8. V. 1930.

ЛЬВІВ. 11·58 Сигнал часу, гайнал, 12·05 Концерт грамоф. плит, 12·40 Трансмісія 24-годинного шк. концерту з варш. фільгармонії, 17·45 Попол. концерт із Варшави, 18·45 Підгалянські балачки, 19·00 Всячина, комунікати, концерт грамоф. плит, 19·58 Сигнал часу, гайнал, 20·05 Нарцина Гавр. Жіжовська (відчит), 20·30 Веч. концерт (скрипковий рециталь), 21·30 Авдиція з Варшави.

Пятниця 9. V. 1930.

Варшава (1411,7) 12·00 Грамофонові плити. **Краків** (312,8) 17.45 Концерт з Варшави. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·30 Радіоорхестра. **Льондон** (356,3) 13·00 Популярна музика. **Берлін** (418) 22·30 Марші ріжних народів. **Стокгольм** (436) 18·30 Пісні і рецитації. **Рим** (441) „Княжна Шікаґо“ Кальмана. **Прага** (487) 19·05 Концерт сліпих дітей. **Медіолян** (501) 19·15 Концерт. **Відень** (516,3) 16·30 Концерт солістів. **Будапешт** (550) 12·05 Циганська музика. **Ленінград** (1000) 16·30 Сучасна музика. **Харків** (1304) 20·00 Музично-літературна авдиція. **Москва** (1481) 17·00 Концерт. **Париж** (1725) 13·00 Симфонічний концерт.

Субота 10. V. 1930.

Варшава (1411,7) 20·30 Концерт мадярських лавреатів музикія. **Краків** (312,8) 16·00 Богослуження з Ченстохови. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·15 Суіта зі „Сну літньої ночі“. **Ляйпціґ** (259) 16·30 Оперетова музика. **Льондон** (356,3) 18·15 Програма для дітей. **Берлін** (418) 20·30 Веселий вечір. **Рим** (441) 17·30 Концерт з Неаполю. **Прага** (487) 20·00 Популярна музика. **Відень** (516,3) 17·25 Камеральна музика. **Будапешт** (550) 17·30 Військова орхестра. **Ленінград** (1000) 19·00 Концерт. **Харків** (1304) 20·00 Музично-літературна авдиція. **Париж** (1725) 13·30 Концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр під управою Ів. Когутяка. 2002
Турка н/С.:
Четвер 8. V. „Пташник з Тиролю“.
Пятниця 9. V. „Барон Кіммель“.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

НА ПРОДАЖ негайно 7 сильних, деревляних скринь. Відомість в Адміністрації „Діла“.

ПАНЧОХИ, рукавички, скарпитки, волічку, бавовну, нитки до гапту і шиття поручає Маґазин **Майвальда**, Львів, Собіського 9. 1977 3—8

ПЕРЕХРЕСТНИЙ фортепян відомої віденської марки продам. Зголошення „Знаменита оказія“ в Адміністрації. 1986 3—3

ШУКАЮ сторожа до камениці. Львів, вул. Грунвальдська ч. 6. 2007 2-2

КРЕМІННУ лямпу продасть — Філія Українського Тов. Охорони дітей в Станиславові, вул. Липова ч. 82. 2011 2—3

МОДНІ бранзолетки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), Тел. 27—29. 1856 14—?

КОНЦИПІЄНТ, з правом субституції, 4-літньою провінціональною практикою, пошукує місця у адвоката від зараз. Зголошення до канцелярії адвокатів Д-ра Одійника і Д-ра Лисого в Тернополі. 2008 3—5

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1857 61—?

СТАРША ОСОБА, українка, чесна, яка добре розуміється на сільським і домашнім господарстві та кухні, пошукує місця господині. — Зголошення у П. Шмукової, Львів, вул. Янівська ч. 48. 2026 1—1

СТУДЕНТ IV. року учит. семинара, заручиться з панною, яка допоможе йому покінчити семинар. Григорий Мартинович, Кропивник п. Голинь. 2018 3-3

КОРОНКИ до біля, модні та церковні, найдешевше „Wenecja“ Боїмів 19. 1945 8—10

КОСІВ, пенсіонат п. Лукашевської поручає сонячні покої з першорядним удержанням. 2030 1-10

ГЛЯДАЮ заняття господині тільки у священика. — Зголошення слати до Адміністр. „Діла“ під ч. 123. 2024 2-2

Гр.-КАТ. катихет гімназійний обнявби заступство в парохії на місяці: липень і серпень в гірській околиці, в якій були би близько ріка і ліси. — Зголошення проситься слати з описом околиці до Адміністрації „Діла“ під „Над Ручаєм“. 2028 1—2

ЛІТНИКИ! Хочете без труду найти приміщення в пенсіонатах або приватних помешканнях, або чи то засягнути інформацій щодо побуту в Яремчі, Микуличині, Ділку або Підлісному, прошу звертатися до Бюра Інформаційного Літниск у Микуличині. На відповідь 1 зол. значками. 2027 1 1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, Листопада 30.
1206 Пересвітлення Рентгеном.

Дентист Яків Насс
Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.
Скріплювання хитаючихся зубів пльомбування й виймання зубів, без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті після найновішої системи. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. П. І. Урядовцям і студентам значна знижка. Тел. 65—73. 1879 8—10

Продам новий дім, коло двірця Личаків, при трамваєвім перестанку, три рази покій і кухня, вільне мешкане, сто сяжнів городу, два тисячі двіста долярів; **дім о 3 покоях і кухні,** вільний склеп корінний, городчик — побіч личаківського парку — за двайцять тисяч золотих; **віллю о 2 мешканнях** по 3 покої і кухня, одно вільне, без комфорту, чинш 150 зол. побіч личаківського парку — три тисячі долярів; **парцелі ріжної величини** у всіх дільницях міста. Описів не висилаю. — Ігнат, Львів, Куркова 24 партер.

ВИТЯТИ та переслати в листі або на листівці.

БАНКОВИЙ ДІМ SCHUTZ I CHAJES ЛЬВІВ.

Прошу мені прислати:
……… чверток по 10 зол. }
……… половинок по 20 зол. } Льосів Класової Льотерії
……… цілих по 40 зол. }
прошу долучити чек П. К. О. на пересилку належитости. 2023 2-3

ЗВИЧАЙНІ РІЧНІ

Загальні Збори

ГУРТКА СОЮЗА УКРАЇНСЬКИХ КУПЦІВ в НАДВІРНІЙ

відбудуться в неділю дня 18. травня ц. р. в год. 5-ій попол. в домівці читальні „Просвіта“ в Надвірній з таким денним порядком:

1. Відкриття Зборів.
2. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
3. Звіт з діяльности Виділу.
4. Дискусія.
5. Вибір нового Виділу.
6. Евентуалія.

ЗА ВИДІЛ ГУРТКА:
Василь Свищ, голова. **Мих. Демянчук**, секретар. 2020 2—2

МІСЬКЕ ҐАЗОВЕ ЗАВЕДЕННЯ

у ЛЬВОВІ, вул. ҐАЗОВА ч. 28

Телефон ч. 492 і 43.

поручає

Дистильовану смолу

до виробу папи, смаровання дахів і консервації дерева. 2029 1—2

Амоняк хемічно чистий і скроплений для холодень.

Сейчасова достава. Приступні ціни.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.